

Sygn. akt II AKa 204/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA – Maria Żłobińska (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r.

sprawy

1. R. K. syna W. i A. z d. S., urodz. (...) w L.

oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. A. K., c. C. i T. z d. K. urodz. (...) w Ż.

oskarżonej z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 54 ust.1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

3. J. S. syna W. i I. z d. S., urodz. (...) w S.

oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego R. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 lutego 2016 r. sygn. akt VIII K 133/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. K., A. K. i J. S.;

2. zwalnia oskarżonego R. K. od przypadających na niego kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając w całości tymi kosztami Skarb Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa za obronę z urzędu przed Sądem odwoławczym J. S. na rzecz Kancelarii adw. N. G. w W. kwotę 600 złotych oraz 23% VAT.

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 12 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w nieustalonej ilości, które następnie zebrał i wysuszył posiadając w tym celu przedmioty służące do nielegalnego wytwarzania środków odurzających, czym wytworzył środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 8207,105 gram netto, co stanowi znaczną ilość środków odurzających,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w miejscu i czasie jak w punkcie I, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 62 roślin, których uprawa mogła dostarczyć środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości, **tj. o czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**

III. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 11 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, kierował popełnieniem przestępstw przez J. S. polegających na nielegalnej uprawie znacznej ilości konopi innych niż włókniste o łącznej masie 93,884 grama netto, nielegalnym wytworzeniu znacznej ilości środków odurzających w postaci konopi innych niż włókniste o wadze 3379,586 gram netto oraz nielegalnym posiadaniu przyrządów służących do nielegalnego wytwarzania środków odurzających,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. K. została oskarżona o to, że:

IV. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 12 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiała konopie inne niż włókniste w nieustalonej ilości, które następnie zebrała i wysuszyła, posiadając w tym celu przedmioty służące do nielegalnego wytwarzania środków odurzających, czym wytworzyła środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 8207,105 grama netto, co stanowi znaczną ilość środków odurzających,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. w miejscu i czasie jak w punkcie I, działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiała konopie inne niż włókniste w ilości 62 roślin, których uprawa mogła dostarczyć środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości, **tj. o czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii**

J. S. został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 11 września 2014 r. w G., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w nieustalonej ilości, które następnie zebrał i wysuszył, posiadając w tym celu przedmioty służące do nielegalnego wytwarzania środków odurzających, czym wytworzył środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 3379,586 gram netto, co stanowi znaczną ilość środków odurzających,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w miejscu i czasie jak w punkcie I, działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste o łącznej masie 93,884 grama netto, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć środka odurzającego w postaci ziela konopi innego niż włókniste w znacznej ilości,

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r. orzekł co następuje:

I. Oskarżoną A. K. uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej czynów.

II. Oskarżonych R. K. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt I i III oraz J. S. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt VI i VII uznał, za winnych tego, że w nieustalonym dokładnie czasie, nie wcześniej jednak niż od kwietnia 2014 r., przy czym J. S. do dnia 11 września 2014 r., a R. K. do dnia 12 września 2014 r., w G. przy ul. (...) oraz przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) uprawiali nie mniej niż 200 krzaków konopi innych niż włókniste, mogących dostarczyć znacznej ilości marihuany, które nawozili, podlewali i opryskiwali a następnie zebrali w ilości 195 krzaków, suszyli, oddzielali kwiatostan i liście od łodyg i wazyli posiadając w tym celu służące do nielegalnego wytwarzania środków odurzających przyrządy w postaci nawozów, środków ochrony roślin, opryskiwacza marki O., 2 wag elektronicznych, urządzenia do pomiaru pH, systemu do kropelkowego nawadniania roślin, 2 wentylatorów, 2 lamp diodowych ze wzmacniaczami, 2 sekatorów i wytworzyli w ten sposób środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości 11.586,691 grama netto, to jest czynu z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał oskarżonych i wymierzył:

- oskarżonemu R. K. na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. - karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 40 zł;

- oskarżonemu J. S. na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. - karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 460 stawek dziennych po 20 zł. (dwadzieścia złotych).

III. Oskarżonego R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II uznał za winnego tego, że: w okresie od 11 do 12 września 2014 r. w G. przy ul (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 62 roślin, których uprawa mogła dostarczyć środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.482 gramy, to jest czynu z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 i 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego, a na podstawie art. 63 ust. 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego R. K. w pkt II i III połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności

V. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

VI. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. oskarżonemu R. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 września 2014 r. do dnia 23 kwietnia 2015 r.

VII. Na podstawie art. 63 § 1 i 2 k.k. oskarżonemu J. S. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 września 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2015 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając orzeczoną karę grzywny za wykonaną w wysokości 454 stawek dziennych.

VIII. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) orzekł przepadek określonych przedmiotów wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych;

IX. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił R. K. przedmioty wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych.

Sąd orzekł także o kosztach sądowych, zwalniając R. K. i J. S. od obowiązku uiszczenia ich w części przypadającej na tych oskarżonych a w części dotyczącej A. K. – obciążając kosztami sądowymi Skarb Państwa.

Od tego wyroku wnieśli apelacje – prokurator i obrońca oskarżonego R. K..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych. Zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę wyjaśnień A. i R. małżonków K. i uznaniu ich za wiarygodne w zakresie, w którym wskazali oni, że A. K. w dniu 12 września 2014 r. jedynie dotykała rozwieszonych w garażu krzaków konopi, gdy prawidłowa ocena dowód zebranych w sprawie wskazuje, że w dniu zatrzymania przetwarzała ona wraz z R. K. ziele konopi(...);

- art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka D. M. i uznaniu ich za pozbawione waloru wiarygodności w zakresie, w którym wskazał on, że w momencie interwencji Policji w domu A. i R. małżonków K. ujawniono w garażu dwa stanowiska pracy przygotowane dla osób tnących krzaki marihuany, podczas gdy prawidłowa ocena dowód zebranych w sprawie wskazuje, że zeznania świadka w tej części polegały na prawdzie;

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 21, poz. 396, dalej: u.o.z.k.p.k.) w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 36 pkt 2 u.o.z.k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań funkcjonariusza Policji J. M., który prowadził oględziny budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...) w G., i mógł dysponować istotną wiedzą na temat rozmieszczenia znajdujących się w garażu budynku narzędzi oraz innych przedmiotów wykorzystywanych przy przetwarzaniu ziela konopi(...), co stanowi okoliczności istotne dla pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A. K.;

- art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd a quo, wbrew treści sformułowanej przez prokuratora tezy dowodowej, że przesłuchanie wnioskowanych świadków K. K. (3) oraz M. R. miało służyć ustaleniu, czy zachowanie funkcjonariuszy Policji względem oskarżonej A. K. było właściwe, a co za tym idzie przyjęciu, że okoliczność która ma zostać udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdy z treści złożonego wniosku dowodowego wynikało, iż świadkowie mają zostać przesłuchani m.in. na okoliczność zatrzymania oskarżonej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na:

- niepoczynieniu ustaleń w zakresie znacznego nakładu pracy i środków, które należało wykorzystać celem przystosowania garażu znajdującego się w domu zajmowanym przez R. i A. małżonków K., położonym przy ul. (...) w G., do uprawy i produkcji konopi(...),

- nieustaleniu, że A. K. brała udział w prowadzeniu uprawy oraz konfekcjonowaniu konopi (...) wspólnie i w porozumieniu z R. K. i J. S., które to błędy przywiodły Sąd I Instancji do przyjęcia, że oskarżona nie popełniła inkryminowanych jej czynów.

Prokurator wnosił o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez przypisanie oskarżonym R. K. oraz J. S. popełnienia czynu obejmującego zachowanie zarzucone im w pkt I i III oraz VI i VII aktu oskarżenia przy przyjęciu, że dopuścili się go działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą,
3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez przypisanie oskarżonemu R. K. popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia przy przyjęciu, że dopuścił się go działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą.

Obrońca R. K. zaskarżył wyrok w całości wobec tego oskarżonego.

Zarzucił:

- obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającą na niezastosowaniu wobec oskarżonego R. K. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, w sytuacji gdy oskarżony wyjaśnił motywów dla których wszedł na drogę przestępstwa, a mało tego Sąd przyjął, iż powodem zainteresowania się przez oskarżonego hodowlą marihuany były dolegliwości bólowe z którymi medycyna konwencjonalna nie potrafiła sobie poradzić, jak również pominięcie okoliczności wskazujących na dotychczasowy nienaganny tryb życia oskarżonego, jego znakomite opinie w miejscu zamieszkania, o czym świadczą listy referencyjne załączone do akt sprawy, jak również fakt, że po raz pierwszy w życiu naruszył normy prawa karnego, przy jednoczesnym zastosowaniu tej instytucji wobec drugiego oskarżonego, tylko z tego względu, że był dotychczas niekarany i jako pierwszy złożył wyjaśnienia, mimo że potem zmieniał te wyjaśnienia w sposób taki, iż chciał wykazać w końcowym etapie śledztwa brak swojej świadomości co faktycznie hodował, mimo iż nie kwestionował tego faktu na początku postępowania, w związku z czym nastąpiła niespójność w ocenie przesłanek uzasadniających nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do obu oskarżonych i tym samym w tym zakresie przedstawione rozumowanie Sądu jest dowolne i doprowadziło do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary tylko do jednego z oskarżonych, mimo że przesłanek uzasadniających zastosowanie z art. 60 k.k. do oskarżonego K. było więcej aniżeli do współoskarżonego przez co wymierzona kara oskarżonemu K. jest karą rażąco niewspółmierną.

Obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego K. nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k., albowiem nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo mu przepisane jest niewspółmiernie surowa i wnosił o wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obydwie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Rozważając zarzuty podniesione w apelacji prokuratora, stwierdzić należy, iż zmierzają one do zdyskwalifikowania oceny materiału dowodowego, jakiej dokonał Sąd I instancji w motywach zaskarżonego wyroku, oraz do podważenia ustaleń faktycznych opartych na tej ocenie dowodów.

Dlatego przypomnieć należy utrwalony w judykaturze pogląd, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd orzekający pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, gdy końcowa ocena stanowi wynik rozważenia – zgodnie z obowiązkiem dochodzenia do prawdy – okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych a uzasadnienie rozstrzygnięcia jest wyczerpujące, logiczne oraz zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Ustalenia faktyczne nie mogą być

podważone, gdy Sąd rozważył wszystkie istotne okoliczności wynikające z analizy zebranych dowodów, stosując zasady wynikające z art. 7 k.p.k. Ustalenia muszą wynikać z konkretnych dowodów albo wypływać z nieodpartej logiki sytuacji, stwierdzonej dowodami i ocenionej według reguł swobodnej oceny.

Uzasadnienie wyroku zawsze powinno odtwarzać w uporządkowany sposób rozważania Sądu w zakresie weryfikacji dowodów i przedstawiać logiczny proces myślowy, który doprowadził Sąd do określonych ustaleń stanowiących faktyczną podstawę rozstrzygnięcia.

Odnosząc powyższe do sprawy niniejszej, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji sprostał powyższym obowiązkom nałożonym przez ustawę procesową.

Wbrew zarzutom prokuratora, Sąd dążąc do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy przeprowadził wszystkie istotne dowody, możliwe do zrealizowania na etapie postępowania sądowego.

W szczególności brak jest podstaw do zarzutu, iż Sąd z urzędu nie dopuścił dowodu z zeznań J. M. – funkcjonariusza Policji, który dokonywał oględzin domu oskarżonych K.. W aktach sprawy znajduje się protokół oględzin miejsca zdarzenia oraz obszerna dokumentacja fotograficzna. Tak więc, wszystko, co zaobserwował mł. asp. J. M., opisał w protokole oględzin. Tymczasem skarżący podnosi, iż funkcjonariusz ten „mógł dysponować istotną wiedzą” na temat okoliczności, które właśnie zawarł w protokole oględzin. Skoro skarżący nie kwestionuje treści protokołu, brak było podstaw do przesłuchiwania świadka na te same okoliczności po upływie znacznego okresu czasu.

Wbrew twierdzeniom prokuratora, Sąd usiłował naprawić rażące braki postępowania przygotowawczego, dopuszczając dowód z opinii daktyloskopijnej. Jednak dowód ten na tym etapie postępowania i po upływie tak długiego okresu czasu okazał się nieprzydatny do ustalenia, kto używał sekatorów znalezionych w garażu małżonków K.. Gdyby ślady linii papilarnych zostały należycie zabezpieczone na wszystkich narzędziach opisanych w protokole oględzin, dowód z opinii daktyloskopijnej mógłby być istotnym dowodem w sprawie. Takiego dowodu jednak w postępowaniu przygotowawczym nie przeprowadzono a wszelkie interpretacje przez świadków zastanej w garażu sytuacji tego dowodu nie zastąpią.

Dlatego ewentualne relacje K. K. (3) i M. R., którzy zdaniem prokuratora „mogli mieć wiedzę” na temat zachowania A. K. w czasie zatrzymania jak i na temat zapachu rąk oskarżonej, nie mają istotnego znaczenia dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Nieprzeprowadzenie przedstawionych przez prokuratora dowodów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o winie A. K. dlatego, iż ma ona zarzut współsprawstwa w uprawie konopi a nie zarzut tolerowania uprawy prowadzonej przez męża.

Jak sam prokurator przyznał w uzasadnieniu apelacji, brak jest bezpośredniego dowodu na to, że A. K. współdziałała z mężem, czyli wykonywała czynności istotne dla uprawy konopi prowadzonej w ich wspólnym garażu a tym bardziej na działce użytkowanej przez J. S..

Skoro nie ma bezpośredniego dowodu na okoliczność, że A. K. współdziałała w uprawie konopi, to dla przypisania jej zarzuconych czynów musiałyby istnieć zespół poszlak (okoliczności udowodnionych zgodnie z zasadą art. 7 k.p.k.) które, interpretowane logicznie oraz zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym, doprowadziłyby do jednego wniosku w zakresie ustaleń faktycznych. Wniosek ten sprowadzałby się do stwierdzenia, że oskarżona w jakikolwiek sposób brała udział w działalności opisanej w zarzutach aktu oskarżenia.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaprezentowana w motywach zaskarżonego wyroku, daje podstawę do stwierdzenia, iż Sąd I instancji przeprowadził prawidłową ocenę dowodów i doszedł do jednego słusznego wniosku, iż w sprawie brak jest poszlak, które stanowiłyby zamknięty krąg okoliczności potwierdzających współsprawstwo A. K..

Przedstawione w apelacji prokuratora fakty dotyczące przystosowania garażu oraz zakresu robót prowadzonych przez R. K. potwierdzają tylko wniosek o tym, że oskarżona wiedziała o działalności męża.

Zupełnie nieuprawniona jest argumentacja w tej części, w której skarżący sugeruje, iż R. K. nie był w stanie sam wykonać prac związanych z przygotowaniem uprawy, jej przeprowadzeniem i dalszą obróbką konopi. Sam autor apelacji stwierdził, iż „w świetle zasad doświadczenia życiowego wydaje się, że R. K. nie byłby w stanie sam zorganizować” uprawy; jednak ta sugestia nie jest poparta dowodami; nie można jednocześnie wykluczyć, że oskarżony te prace sam wykonał.

Podobnie należy ocenić argumentację dotyczącą układu sprzętów w garażu, a w szczególności znalezienie tam dwóch sekatorów. R. K. wytłumaczył tę okoliczność, a skarżący stwierdza, iż „oskarżona odłożyła zapewne sekator, gdy poszła otworzyć drzwi Policji.

Tak więc sam prokurator nie znalazł podstaw do tego, aby okoliczności, wskazane jako poszlaki, uznać za w pełni udowodnione.

Jednocześnie nie można pominąć przy ocenie materiału dowodowego osoby J. S., który współdziałał z R. K. w hodowli i obróbce konopi.

Oskarżony ten, mimo rozgoryczenia i próby obciążenia R. K. odpowiedzialnością za pomysł i organizację działalności przestępczej, nigdy nie obciążył w swoich wyjaśnieniach A. K.. Pytany szczegółowo na tę okoliczność, przyznał jedynie, że „chyba wiedziała” o ich przedsięwzięciu. Gdyby oskarżona wykonywała czynności związane z uprawą konopi, to w czasie nieobecności R. K. J. S. zaobserwowałby jej pracę albo chociażby zainteresowanie uprawą konopi.

Policjanci zatrzymujący oskarżonych z jednej strony twierdzili, że czuli zapach marihuany od A. K. (od jej rąk) a z drugiej strony stwierdzili, że zapach ten unosił się w całym domu i był intensywny. Oskarżona usiłowała wytłumaczyć to, twierdząc, że w dniu zatrzymania dowiedziała się o produkcji narkotyku. Niezależnie od wyjaśnień oskarżonej, zapach ten można interpretować w różny sposób a okoliczność powyższa nie może stanowić wystarczającej podstawy do przypisania A. K. zarzuconych jej czynów; oskarżona mogła dotknąć konopi w wielu sytuacjach niemających związku z produkcją marihuany.

Na koniec nie można pominąć niekwestionowanego faktu, że małżonkowie K. zawsze prowadzili samodzielną działalność i wcześniej nie wykonywali wspólnie pracy zarobkowej.

W tych warunkach rację ma Sąd I instancji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do ustalenia, iż A. K. współdziałała z mężem w przestępstwach wytwarzania środków odurzających. Ocena materiału dowodowego, dokonana zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., nasuwa w tym zakresie tak istotne wątpliwości, że należało odwołać się do reguły art. 5 § 2 k.p.k. i w wyniku zastosowania jej – uniewinnić A. K. od dokonania zarzuconych jej czynów.

Odnosząc się do apelacji obrońcy R. K., stwierdzić należy, iż mimo wskazanego w petitum zakresu zaskarżenia (w całości), w istocie sprowadza się ona do zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu.

Skarżący wywodzi bowiem, iż Sąd I instancji, mimo istniejących przesłanek, nie skorzystał wobec R. K. z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Jako okoliczności uzasadniające – w ocenie obrońcy – wymierzenie oskarżonemu za I czyn kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, uznać należałoby motywy zainteresowania hodowlą marihuany (dolegliwości bólowe), nienaganny tryb życia oskarżonego, bardzo dobrą opinię w miejscu zamieszkania, dotychczasową niekaralność i w znacznej części przyznanie się do dokonania zarzuconych czynów.

Jednakże lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku daje podstawę do stwierdzenia, iż Sąd orzekający wszystkie te okoliczności (jako ustalone i niekwestionowane) rozważał, wymierzając karę R. K..

W wyniku uwzględnienia tychże okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz karę łączną przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

Okoliczności, na które powołuje się obrońca w apelacji, nie stanowią obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary; nie zostały nawet wymienione w art. 60 § 1 i § 2 k.k. jako przykładowe sytuacje uzasadniające skorzystanie z tego przepisu; brak jest podstaw do przyjęcia, aby mieściły się w katalogu okoliczności spełniających warunki z art. 60 § 2 k.k.

Sąd w uzasadnieniu wyroku, uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące, przypomniał niekwestionowane okoliczności, które są niekorzystne dla oskarżonego i wykluczają wymierzenie kary nadzwyczajnie złagodzonej; powodują one, że wobec R. K. brak jest „szczególnie uzasadnionego wypadku” opisanego w art. 60 § 2 k.k., który dawałby podstawę do przyjęcia, że kara wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia jest niewspółmiernie surowa.

Odpowiadając na zarzuty apelacji dotyczące nieuwzględnienia w dostatecznym stopniu motywu działania oskarżonego, to znaczy szukania lekarstwa na dolegliwości bólowe, to przypomnieć należy, jaka ilość konopi jest przedmiotem I czynu przypisanego R. K.. Jednocześnie argument o tym, że efekty hodowli przerosły oczekiwania oskarżonego, nie może się ostać wobec faktu, iż w dniach 11/12 września 2014 r. oskarżony kupił kolejne 62 nasiona konopi innych niż włókniste do dalszej produkcji środka odurzającego.

Z tych wszystkich względów brak jest podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie kary wymierzonej R. K.. Dodać należy, iż wyrok nie został zaskarżony w części dotyczącej kary wymierzonej J. S.; dlatego poprawność tego rozstrzygnięcia nie może być przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd rozstrzygnął z mocy art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., a wobec R. K. – także z mocy art. 624 § 1 k.p.k. – po rozważeniu sytuacji materialnej oskarżonego.